

על כובעים ואנשים

בגיליון "העולם הזה" 2126, פורסמו שתי כתבות הדנות במשמעת בצה"ל, בטרטורים ביחס לחייל - העוסקות, בין השאר, בשאלת הקשר וההשפעה של חובת הביטחון כובע על כל אלה. האחת, פרי-עטו של בנימין עמידרור, ה"בריבור על הטרטור", והשנייה של אורי אבנרי, "על טירטור ו-טימטום".

אומנם אינני אובייקטיבי בגישה לנושא - אך נראה לי כי תשובתו של אורי אבנרי להשגותיו של בנימין עמידרור כה מבריקה וממצה - שחל כאן הכלל "כל המוסף גורע". עם זאת, אני מעז להוסיף מיספר הערות משלי - בעיקר כדי להעמיד באור הנכון כמה מן ההשגות והדוגמות המובאות בכתבתו של בנימין עמידרור.

אילו לא הכרתי את עמידרור הן היכרות אישית והן מניתוחיו החריפים - הייתי מגיע למסקנה כי בעיניו משמש הראש כבסיס לכובע, מי ומה לא גוייסו לכתבתו כדי להוכיח את החיוניות של חובת הכובע והשפעתה הברוכה על הצבאות והקשר שלה לניצחונות, למשמעת ולטיפול נאה בחייל.

בנימין הביא דוגמות מצבאות גרמניה, רוסיה, ארה"ב ואנגליה - ולצורך הוכחה ויזואלית נמצא אף בן-גוריון חובש כובע טמבל (אם כי נראה לי שבלוריתו מפורסמת יותר...)

נמצאו למדים כי הרוסים ניצחו תודות למשמעת. אומנם הודה עמידרור כי האוסטרלים לחמו היטב למרות הבלאגן החיצוני - אך זה בחוקת היוצא-מן הכלל הבא להוכיח את הכלל. בשל אי-הסכמתו לדיער תיו של עמידרור - התכבד הרמטכ"ל חקודם בתואר "בור, או חסר-הבנה", ולפמ"ח האיר המל פנים שלא נפגש עם הפרטונים הרוסים - כי אלה היו יורים באנשיו בשל חוסר המשמעת.

לגבי, אישית, הביע עמידרור את שימתו שלא פגשתי חיילים לא מיכנסים, כי אילו פגשתי... ב- נקודה הזאת לפחות עלי להגיע אותו כן מראה כזה לא היה מגרה אותי מחד - ולא היה משכנע אותי ל-

אני שרתתי בצבא הבריטי - ולא קראתי עליו. אני יכול להעיד על הפער העצום - ה"דיסטנס" שהיה בין קצינים לחוגרים - להבדיל מהצבא האמריקאי (שרתתי ביחידה בריטית בארמיה החמישית האמריקאית של גנרל מק-קלארק באיטליה).

האמן לי - הצבא שלנו אנושי הרבה יותר מאשר הבריטי (לפחות מזה שבתקופת מלחמת-העולם ה-2 שנייה). גישת חייל שלנו למפקדו ודאגת המפקד ל- בעיותיו האישיות של החייל (המשך בעמוד 32)

תת-אלוף (מיל.) פיוחס להב

תת-אלוף (מיל.) להב, היה בשעתו ראש אכ"א-פרט בצה"ל ודובר צה"ל. כיום הוא מכהן כמנכ"ל שירותי עריית תל-אביב.

היה היו שני חברים

את הגנרלים המצאנו אחרי מלחמת ששת-הימים, בתקופת הזוהר של האימפריה, בזמן שמלכות ישראל שלישית היתה במכסימום של גבולותיה. אלה היו מל-אכינו המגוינים. לכל אחד מאיתנו היה גנרל פרטי ל- הערצה ולפעמים יותר, בעוד ערי איטליה משופעות בפסל-הגנרלים - הקונדוטיריה - מגן העיר, שהונצח על סוס (מספרים שבימים שבין המלחמות היו ה- קונדוטיריאס מתערבים מדי בחיי העיר ויורדים לנפשם של האזרחים משלמי המיסים.

הלכו זקני הערים וקראו לימי חג ומישהתה לכבוד הקונדוטיריה ואז, בעיצומה של שמחה ושבעה היו מרעילים אותו ומייד מצביעים את פיסלו, על סוס, במרכז העיר, וכולם היו מרוצים...)

הרי שחינו משופעים בגנרלים וגנרלים-מיל. שמייד הופכים מומחים-לכלל-דבר. אם קיימת, לפחות בתיאוריה, עצה כיצד להתגבר על אינפלציה מוניטרית, הרי אין עצה נגד אינפלציה של גנרלים. שמייד הופכים מומחים בכל שטח שאליו זה-עתה באו.

דומה שמאז חדרו בכמויות לחיינו המדיניים, המוני-ציפליים והכלכליים, ירדה רמת האינטליגנציה האלמני-אנייה מרובעת אמיתית-בפרוטה בצד לחם-חוקנו, ומי שלא חושב קמאפיה השמאלנית, דפי-

אבודים" (שימו לב לשם!) מצטט את שאמר לידל-הארט: "הגנרלים הגרמנים של מלחמת-העולם ה-2 שניה היו המעולים במיקצועם. הם היו יכולים להיות טובים יותר אילו אופקיהם היו רחבים יותר והבנתם עמוקה יותר. אך אילו היו לפילוסופים. חדלים היו להיות חיילים."

בהמשך סיפרו מנתח פון-מנשטן מדוע הפכו ניצ-חונות תיאורטיים למפלה במציאות. דומה שדווקא מדי-נאים גדולים כסקיפיו אפריקאנוס ויוליוס קיסר היו אותם חיילים בדרך אל הפילוסופיה, כלומר רחבי-אופקים.

בני פלד אינו אחד מהם... בני פלד דווקא מזכיר לי את הלורד קרדיגאן, זה שהביא לידי שלמות ופרפקציה את בריגאדת הפרשים הקלה. טכנוקרט קשוח, פרפק-ציוניסט ונוח להגו אשר עיקשותו הרבה ציווה על פרשיו לחזור ולתקוף בהתקפות-מצח נועזות את הרוסיים בקרב באלאקלאווה (הצ'יאהי קרים, 25 באוקטובר 1854), ואיבד כ-40% מפרשיו ואת הקרב, לרוסיים ה-נחותים ממנו.

על-כך אמר, אולי באירוניה. הגנרל הצרפתי בוסקה "C'est magnifique, mais c'est n'est pas la guerre." (זה נפלא, אבל זאת לא מלחמה...)

לסיום ברצוני להזכיר לעם ישראל בכלל ולגנרלים בפרט, שעונת ציד האינדיאנים נגמרה בליל ה-25 ביוני 1876, ליד נהר ליטל ביג הורן בדאקוטה, ארה"ב, כאשר הושמד הבריגאדיר-גנרל ג'ורג' ארמסטרונג קוסטר ע-גודו, כאשר נפל למארב אינדיאני, אך סוס אחד שרן-

ומציע האלוף הנכבד שנשכח את כל יפיות-הנפש הדקאדנטית (שמאל), שנשנס מותנינו וכל מה שלא ניתן לנו, פשוט ניקח בכוח. כי שכנינו הם מיטרד, עם שכאלה אין להדיין ואין תוחלת בדוקים. ממילא העולם כולו נגדנו. אנו מוספיק חזקים עלימנת שלא להיבהל. לא כלו כל הקיצין. אם ערינו תחרבנה, אם יפלו בניים ואמהות תבכינה, את כל מעיינינו וכוחתינו הרוחניים והפיסיים נשקיע סביב בג'נוסייד יעיל, ואולי נצליח אנו להיכנס להסטוריה כזורקי פלצת-אטום ונצנן את עם-עליזי הדלקת הנפט הסעודי.

הנה לנו סתם לחיות ולהינות משמים כחולים בדירה מ"ר כשאפשר למות בחורבה בת 6,400 מ"ר? ינטיבה זוהרת. שוב מצדה ללא אהבה, תרבות ויחסי עם לעומת הרס ואיוון דמוגרפי, כש-והמדע לצידנו? ואת אשר אין נותנים חיים. כאלה אהננו! גם הניבעל עמד פעם אחרי המלחמה הפונית השלישית לא תגה על תילה.

הנה שדך חושבים מוחותיה. ההיסטוריה מלאים תוכניות הרת-אסון וביצועים של יים, רבי-ביטחון חסרי-מעוף ושאר-דוח-